

Nycteris herba, alias unuēgtum Helenes uocatur ab Aecio, sermone. 12. cap. 5.

Nycteritis, magicum uocabulum herbae laerte. De qua quid sentiant scriptores, in dictione Lacerta differuimus.

N Y M

Nympha, uel *μύρτ*, uel Epideris, uel *κλν τορίσ*, quæ interiacet subsultans caruncula in medio rimæ muliebris pudendi, paululum prominens, subrubicunda.

νύμφη, in uuluo prominens caruncula, quibusdam adeo excrefcit, arrigiturq; non aliter quam uiris penis, unde & uiri ad coitū incitantur. Modum eius refecandi, uide apud Paulum libro .6. capite. 70.

Nympha palustris, describitur a Dioscor. libro. 3. capite. 149.

Nympha, Dryopteris apud Dioscoridem libro. 4. capite. 199.

Nymphaea, Thelipteris, uel Filix foemina apud Dioscoridem lib. 4. cap. 197.

Nymphodotus, Medicus citatur ab Aecio sermo .9. capite. 49.

Nymphon, Nymphaea altera, apud Dioscoridem libro .3. cap. 150.

O B A

O Bambulantes febres .i. periadig. Obeliae, panes Dionysio sacrificati: sic dicti, quia uerriculis quibusdā cōstipabantur, quos obeliscos uocabāt: aut quia obolo uendebantur.

Obesi quomodo curādi, uide. 14. Method. Galenus.

ὀβισινὰ θερμασίασ, caloris refrigeratiua.

Oblamenia, Vitis nigra apud Dioscoridem libro. 4. cap. 195.

Obligare, uulnus est alligare, fasciisque uinciari. Libro. 11. cap. 2.

Obliquus pulsus. Lege, Pulsuū different.

Oblisa uox, id est, apocope uocis, quasi intercisionem & interruptionem dixeris.

Obolus. Vide, Vncia.

Obscuræ causæ. Lege, Causarum alia pro cataractica.

Obsidia, obsidionē et insidias, Col. li. 9. ca. 7.

Obsoletior, squalidior, decoloratiorq;. Columella lib. 2. cap. 11.

Obsonium myrtatum, ex baccis myrti, quo olim uice piperis utebantur.

Obsopei, id est, boni coqui.

Obstetrices dicuntur, quæ præsto sunt foeminae parturienti, Dictæ ex eo, quod opem fe-

rant: uel, ut interpretatur diuus Ambrosius, quod obsistant, ne foetus recens editus, in terram diffluat. Plinius, & Aristoteles frequenter testimonia citant obstetricū, tanquam in rebus talibus peritissimarū, namq; diutino usu, qui magister optimus, exercitatissimæ, non parū multa melius nouere q̄ medici. Columella lib. 7. cap. 3.

Obstipum, uocabulo antiquo dicunt obliquum. Solēt hypocritæ tristes, & umbrati philosophi, incedere ceruice obstipa, & capite obliquato. Hinc exijt illud Persianum. Obstipo capite, & figentes lumine terram. Horatius. Stes capite obstipo, multum similis metuenti. Scribit Sueton. Tiberiū fuisse ceruice rigida & obstipa. Plinius noster memorans signa egrotantis sui illi pecoris, quod a Columella dicitur obstipum, dixit obliquum. sic enim inquit. In dex suis inualidę: caudæ in radice setæ dorso euulsæ, caput obliquum in incessu. Columella libro septimo, cap. 10.

O C A

Oca, Anser.

O C C

Occare, est glebas comminuere, & quasi occidere: unde & nomen. Quidam ab occacando, occationis uocabulum dictum esse autumāt. Hinc Occator, nominatur is operarius, qui facit occationem. Locus Plauti nunc hinc innotuit. Occatorē dicere debebas prius. Nam semper occant prius, q̄ sarruini rustici. Colum. lib. 2. cap. 8.

Occulte fistulæ. Lege, Fistularum differen. Occultus abscessus, est interiorum corporum, aut intestinorum mutatio in purulentam materiam facta.

O C H

ὀχέϊ, Aegyptiace Attriplex.

Ochi, arbores similes ficis, ex quibus defluit mel horis matutinis duabus. Plinius libro duodecimo, cap. 8.

ὀχδ'ὀδ'η, hulus oras prætumidas habens.

Ochia natiua, siue sil. Teuton, alias Berggeel, Ochergeel.

Ochia factitia, Bleygeel.

Ochra quid sit, uide apud Dioscoridem libro quinto, capite. 99.

Ocharon, Theod. Gaza modo Eruiliam, modo Eruiale, aliquando Cicerum folio ut Cicerculæ oblongo dicit, uermiculis obnoxio.

O C

ὄχθοι, tumores & extuberationes, sumpta metaphora ab alucis.

O C I

Ocimon, herba differt ab Ocymo, quod pabuli atq; farraginis quoddam est genus: ab ὄκνος, quod ualet cito, siue ab eo, quod bobus aluum citat.

O C N

Ocneros, Ruscus apud Dioscoridem, lib. 4. capite. 147.

ὄκνος. Lege, φινίς.

O C T

Octavius Horatianus omnem rem Medicā quatuor libris complexus est.

ὄκταποδῆσ, octopodes.

O C V

Oculi quatuor constant tunicis: neruosi sunt, & subiectorum colorum magnitudinum & figurarum differentias percipiunt & discernunt, Galen. de definit.

Oculi domini, Maiores fertilissimū in agro, oculum domini dixerunt: & ut autor est Aristoteles, in Oeconomicorum primo, Persa interrogatus, quid equum maxime saginaret? Oculus domini respondit. Item Libycus, qd stercurus agro foret utilissimū: domini inquit uestigium. Huc pertinet scitum illud Catonis. Frons occipitio prior est, quo eleganter significatur, frontē, hoc est, praesentiam domini, & aduētum plus prodesse fundo, quam occipitium, id est, absentiam atq; discessum. Alibi tradit Columella, oculos et uestigia domini, res esse in agro saluberrimas, Colum. lib. 3. cap. 21.

Oculi sublimes, uocantur instabiles, & subinde commoti. 1. Praedict. Aphor. 13.

Oculi populi, Alberbrosi.

Oculi imutatio, id est, eius profunditas: atq; ex eo uocatur oculus in minutus, ubi scilicet ipse seipso fit minor: Id quod Graeci uocant ἀτροφία.

Oculorum morbi sunt: Phlegmone, Fluxus, & Exulceratio. Phlegmone tumor est oculorum, quum rubescunt multo calore, neq; facile mouentur, & puncturis quidem afficiuntur, uexanturq;. Rheuma, delatio humorum tenuium, qui sine uoluntate effluunt, neq; contineri possunt. Exulceratio, est ruptio in tunica cornea: quae uel ictu, uel insigni inflammatione fit.

Oculorū anguli, qui prope nasum adiacent, Rhantires nuncupantur, ab humoris in-

O D

spersione, aut παγαί, id est, pagae, uelut lacrymarum fontes quidam: Canthos domesticos Medici uocant. Anguli uero in tempora uergentes, syluestres a neotericis uocantur. Paropia, παρώπια a Graecis, aut uerius παώπια, quod ad aures proclinentur. Nam Paropia nuncupantur etiam, quae equorum oculos ambiunt coria.

Oculorum desiderium ὀφθαλμικὰ graece, quasi pruritus illum oculorū existimes: Piziam uulgus.

Oculos etiā uexant & haec infirmitates: Nubeculae, Obscuritates, Suffusiones.

Oculus bouis, Lege, Cunicula.

Oculus Iouis, Aizoum, apud Dioscoridem lib. 4. cap. 91.

O C Y

Oeymastrum, syluestre Basilicon, apud Dioscoridem lib. 3. cap. 48.

ὀκύνιον ἔλαιον, unguentum ocyminum.

Ocymoides, apud Dioscor. lib. 4. cap. 31.

Ocymoides, Erinos herba, apud Dioscoridem libro quarto, cap. 32.

Ocymoides, Chamæleon niger. Dioscorides libro tertio, cap. 10.

Ocymoides, Clinopodion, apud Dioscoridem libro tertio, cap. 108.

O D A

ὀδασισμός, dentium, & gingiuarum prurigenes, sic etiam Paulus utitur lib. 1. cap. 8.

O D O

ὀδοντίασις, dentitio, & aegritudo infantium, quae & ὀδοντοφία uocatur.

ὀδονταγωγόν, quod si interpretere, sonat, odontagogon, uel dentifricium. Olim, ut inquit ex Erasistrato Aurelia. Delphis in Apollinis templo, ostentationis tantū gratia propositum, ex plumbo confectum, libro. 2. capite. 4.

ὀδονταλογία, dolor dentium.

ὀδοντοφύια, dentitio, siue dentium productio, apud Paulum lib. 1. cap. 9.

ὀδόντριμμα, id est, dentifricium.

O D V

ὀδούσ, dens.

O D Y

Odynolion. Lege, ἔχινθ βαλάθηθ

OE D I

ὀιδήματα, tumores.

Oe N A

Oenagra, frutex est arboris instar, amygdalino folio, de qua Dioscor. lib. 4. cap. 119.

Oenanthe, Vitis domestica Iulio Polluci.
 Oenanthe, a Theodoro Vitisflora exponitur, & describitur a Dioscor. lib. 3. cap. 134. Plin. lib. 21. cap. 24. Alia ab ea quam lib. 5. describit idem Dioscori, Illa enim in Viti-um genere labruscæ flos est. hæc in herbarum censu, a Theophrasto inter coronarias plantas, et flores qui secundi per uer florent numerantur. Latissime de utrisq; in commentario M. Vergilij.

Oenanthe, Sphondylión apud Dioscoridẽ libro tertio, capite, 88.

Oenantharion, id est, unguentum oenanthinum teste, Paulo: qui non ob id sic nominatum putat quod accipiat oenanthea, cum sæpe fiat sine ea, sed a uino, & floribus lilij. Utebantur hoc, inquit, ueteres a balneis, spargebant eo mensas, & nares linebant, & contra pestilentiam ualere iudicabatur, præsertim Possidomanum, cognomento Mesopotamites.

Oenanthinum etiam unguentum dici potest omne quod ex floribus fit unguentum. Aliud & priuatum, cuius meminit Dioscorides descriptione propria libro primo: siue quod ex uino fit, & floribus lilij, quo ueteres utebantur contra pestem. Vide Barb. Corollarium, 58. lib. 1.

διανθίνου ἔλαιου, ex oenante, id est, ex labruscæ uitis flore.

Oenanthe uitis labruscæ uua, colligitur cū flore, cū optime olet siccaturq; in umbra, & reponitur. Plinius lib. 12. cap. 12.

Oenanthe, uocatur uitis syluestris fructus cum floret, id est, fructus labruscæ. Diosc. libro quinto, capite quinto.

Oenaria, folia uitis, a poetis sic appellatur.

Oenarion ab Hippocrate Vitis appellatur.

Oenas, græci διώσ, id est, Vinago: ut interpretatur Gaza, magnitudine columbi; capitur autumno.

OE N O

Onocrotali, olorum similitudine sunt, nec distare putantur omnino, nisi faucibus ipsis inesset alterius uteri genus. Huc omnia in explebile animal congerit: mox perfecta rapina, sensim inde in os, deinde inferius in aliu ruminantis modo demittit. Gallia hos septentrionali oceano proxima mittit. Aelianus.

Oenogora. Lege, Garum.

Oenoz, uitis domestica, apud Dioscoridem

libro quinto, capite primo.

Oenophoros, uitis domestica, apud Dioscoridem libro. 5. cap. 1.

Oenothera, idem quod Oenagra, apud Dioscoridem lib. 4. cap. 119.

Oenomeli, hoc ipsum quod mulsum uocant uulgo. Quamq; alij sine uini mentione hoc intelligunt, simpliciter mulsum uocantes. Dioscorides e ueteri uino, austeroq; & bono melle factum, dicit præferri, lib. 5. ca. 9.

Oenopia, radicis nomen, qua hospitis ægyptiæ medicamentum extitit: de quo Poeta scribit. Miscuit actutum dulci medicamina uino, Vnde hylaris, latusque mali & fuit inamemor omnis.

OE N V

Oenutta, herba qua gustata, corui & canes ebrij fiunt.

OE O N

διωνίσαι qui sint, require in dictione μαντικήν appellant.

διωνισική quid sit, require item in dictione, μαντικήν appellant.

διωνισκόποι qui sint, require in eadẽ dict.

OE C T

δικτίσμη, eam mortem uocat Paulus Aegineta, ubi inflammatione, uel aridi sterco- ris obstructione moritur quis.

OE P T

διπτοπου, ouium recremetum.

OE S O

Oesophagum, qui post Aristotelis seculum scripserunt, stomachum, nos gulam dicimus, appellare consueuerunt, Quamuis Aristoteles prisco semper uocabulo hanc animalis particulam nominauerit. Galenus lib. 5. de locis affectis, cap. 4.

Oesophagus etiam stomachi appellatio est. Iuniores barbare Isophagum uocant, quo nomine Gulam intelligunt, qua defluit in stomachum cibus, ubi etiam conficiatur. Lactantius hanc partem aluum appellat. Plinius tamẽ Alui nomine accipit eã portionem, in quam medio adnexam umbilico, delabuntur cibi iam in uentre percocti, qui sit terrestrium, quibusdam denticulate asperitatis, alijs cæcellatim mordacis. Huc stomachi appellatione omnes fere intelligunt. Nam & Galenus, Os uentriculi inquit, ut ueteres καρδίαν appellabant, ita nostra tempestate stomachus appellatur, id est, gula.

O S

O E S T

δισσορ, Oestrum, Asylum latine, apud Vergilium tertio Georg.

O E S Y

Oesypon, pecudum fordes, sudoremque feminum & alarum uocant, ad innumeros prope usus. Plin. li. 29. Qui cum sit uberrimus poetarum commentator, lucem mihi indit Nasonis uersibus alioqui subobscuris, quæ sunt apud illum tertio de Arte:

Oesypha quod redolent, quæuis mittantur Athenis, Dempus ab inmundæ uellere succus ouis. Item in primo de Remedijs amorum: Pyxides inuenies, & rerum mille colores, Et fluere in tepidos œsypa lapsa sinus. Ab oue autem dictum est Oesyphū, quæ græci *οἶον* uocant, quasi *οἶον εὐωον*, id est, ouis fordes. Quomodo fiat, Diosc. lib. 2.

οἶον πος, succidarum lanarum pinguedo.

O F F

Offa, massula & frustum. Colu. lib. 12. ca. 38.

Offa, græce *μαγίδεσ*.

O L A

Olacitas, id est, grauis odor.

O L E

Olea conditanea, quæ apte condiri potest.

Olea Arabica, baccis fere nostratibus fungos cum largi ceciderint imbres educēs; qui tacti sole, in pumicem durantur.

Olecranū, quod extrorsum in brachijs prominēt: unde apud Comicos *ὠλεκρανίεζεν*.

Oleitas, siue Oletas, ut Oliuitas, tempus est legendarum oliuarum.

Oleago, Chamælea, apud Dioscoridem lib. quarto, cap. 182.

Oleastellum, Chamælea, apud Dioscoridē libro quarto, cap. 182.

Oleastellum, ab oleastro forma diminutionis deducitur: tanquam olea hoc etiam nomine dicta sit, quia similis est baccæ oleastri, hoc est, oliuæ siluestris. Colu. lib. 12. ca. 48.

Oleomel, græce *ἐλαιομέλι*, in Palmyris Syriæ ex arbore fluit, melle crassius. Lege definitionem, *ἐλαιομέλι*.

ὠλεσίκαρπος, id est, frigipella, salicis epitheton apud Homerum *Odys. κ. μακράι τε ἄιγυροι καὶ ἑτέαι ὠλεσέκαρπον*.

Oletum, confitus oleis locus.

Oletulum, idem quod Oletum: uel humanum excrementum.

Oleum quoddam medicabile supernatat in stagno Agrigentino, Solinus cap. 15.

O L

Oleum album, Græce *ἐλαιον λευκον*. Vide Dioscoridem lib. 1. de Oleis.

Oleum, non alia ratione ab unguento differabat olim, quam quod in illo nulla est ex aromate aliquo ad maiores uires præparatio: in hoc, quoniam non satis esset oleum, & quæ illi ad odoris gratiam, uel ad sanitatē miscerentur.

Oleum Cicinum, uel Ricinum, e Cici arbore fit in Aegypto copiosa, ubi sine igne & aqua sale aspersum exprimitur, cibus foedum, luminibus lucernarū propter nimiam pinguedinem ineptum & obscurum.

Oleum Balaninum, græce *ἐλαιον βαλάνιον*, quod e glande fit Aegyptia, quæ Myrobalanos quoque dicitur. Vide Dioscoridem libro. 1. cap. Balaninon.

Oleum maluatum, id est, maluæ.

Oleum ibiscatum, id est, ibisci, uel altheæ.

Oleum Hispanū apud Gal. 3. de ualitudine tuenda, pro oleo omphacino, uel *ὠμοτριβες*.

Oleum Hispanum, inter astringentia annumeratur, a Gal. libro primo, *κατὰ γέννη*.

Oleum Sabinum, oleū molle, a quo omnis adstringendi uis abest, apud Galen. 3. de ualitudine tuenda.

Oleum picinum, lege, *πιστέλαιον*.

Oleum Histricum, inter astringentia unguenta recensetur ab Galen. libro primo, *κατὰ γέννη*.

Oleum omphacinum, quod ex immaturis oliuis exprimitur. Græce *ὠμφάκινον*.

Oleum immaturum, oleū crudum, id quod Omphacinum, seu Omotribes.

Olearū folia cur tēpore brumali cōuertantur, uide Gellium lib. 9. cap. 7.

Oleoptisanon, ex oleo & ptisana, familiare ueteribus lumbricis perimendis.

Oleum crudum, id est, oleum omphacinū.

Oleum frigidissimum, sic inscribitur Lumine matore, quia ex herbis frigidis & uiridibus constituitur.

Oleam sacram legimus appellari moriam: nomine inde dicato, quod esset Palladi cōsecrata. Vide Cælium lib. 7. cap. 19.

Oleum mandragoratum, ab oleo & succo pomorū mandragoræ.

Oleum Rosaceum, ab oleo & Rosis sic dictum.

O I F

Olfactus, a spiritu qui in nares descendit perficitur, Galenus in definit.

O L

O L I

- ὀλιπαρῖσια, præparcum prandium.
 Oligochloron, cognomen Capparidis.
 Oligoron, Apocynon, apud Dioscoridem libro. 4. cap. 84.
 ὀλιγότριχοι, paucis capillis tecti.
 ὀλίβριον φάρμακον, id est, perniciosum.
 Oliuarum genera tria dixit Vergilius. Orchites, Radios & Pausias. Vide Plinium libro. 15. capite. 1. Vergil. item in Georg. De Oliuis lege Plinium libro. 23. capite. 3. Dioscoridem lib. 1. Plin. 15. cap. 3. Palladium libro. 3. cap. 20. Colum. lib. 13. cap. 47.
 Oliua Licinia, Cominia, Sergia, regia apud Plinium lib. 15. capite. 3.
 Oliua strictura. Vide, Stringere.
 Oliua caduca, quæ sua sponte cadunt.
 Oliuam Caducam. Est oliua strictura quæ manu legitur. Est Caduca, quæ cadit, et per tica, siue arundine decutitur. Laudabilior est, quæ manu stricta colligitur. Colum. libro. 12. cap. 49.
 Oliuitatem gramatici esse dicunt fructum oleæ. Verum ut ego sentio, non tam fructum oliuæ significat hæc dictio, quam tempestiuitatem, tempusque oliuæ legendæ: ipsamque collectionem tempestiuam, & ut ita dicam, uindemiâ olei. Hoc docet ipse Columella qui paulo mox inquit, media est oliuitas, plerumque initium mensis septembris, libro. 12. capite. 46.
 Olidus, cessator homo, & cui ex ocio fuerent alæ.
 Olinthus, Medicus, citatur a Galeno.
 ὀλιφα, id est, siligo.
 Olla, siue aula uicium quomodo arboribus contrahatur, require apud Theophrastum libro quarto cap. 16.

O L O

- Olocimus color. Lege, Color varius.
 Olochrysum, Semperuiuum apud Dioscoridem, libro. 4. cap. 91.
 Olocyron, Aiuga, uel Chamepitys apud Dioscoridem libro. 3. cap. 176.
 Olophyton, Capparidis.

O L V

- Olus chordum. Lege, Chritmon.
 Olus, Manardus Ferrariensis existimat, sicut bi oleris mentio incidat apud bonos scriptores, lactucâ debere intelligi. Locus est libro nono epistol. 3.
 Olus pullum, idem quod olus atrum, uel Hip

O L

- poselinon, apud Dioscor. lib. 3. cap. 76.
 Olus, ab olla ductum est, ut inquit Varro: atque ei poeta ille Veronensis alludit, cum canit. Non olera Olla capit. In quo uersu, non pro uase fictili capitur Olla, sed nomen uiri proprium est; ubi plures errant.
 Olusatrum, Hipposelinon.
 Olus marinum, apud Plinium idem quod Brassica marina.

O L Y

- Olympias, sophista, & experimentator, apud Aecium sermone. 11. cap. 29.
 Olympicum medicum, nugonem appellat Galenus Method. lib. 2.
 Olympianicæ equæ dicuntur, quæ in olympico certamine uictrices sunt: sicut olympionicos uocant uictores, athletas in olympijs ludis. M. Tullius. Cum Rhodius Diagoras olympionices nobilis, uno die duos suos filios uictores olympiæ uidisset. Apud Græcos esse Olympionicen, iudicatur prope maius & gloriosius, quam Romæ triumphasse. Colum. lib. 3. cap. 8.
 Olyra, multorum consensu, nostra est germanica Siligo: etiam si a Dioscoride uelut notissimum germen, & semen (quod uehementer dolendum est) non describitur. Nam in nullis hodie plus erratur, quam in uulgatissimis, protritissimis, & quæ quotidie edimus, pedibusque calcamus. Catoni quoque genus est tritici. Longa est eius in Plinio historia libro decimo octauo, neque in Theophrasto locus. Verum in hoc omnes consentiunt, signa inter triticum & hordeaceum esse. Plura de ea re in comment. Diosc.

O M

- Omcenomœnon, Glycyrrhyza, apud Dioscoridem lib. tertio, cap. 6.
 ὀμιαία, humerarius neruus.
 ὀματόφυλλον, id est oculare folium: atque sic interpretatur Vlpiani interpres, βλέφαρον, id est, palpebram.
 ὀμιγέροντες, senes qui cruda adhuc & uiridi senecta sunt, propterea, quod adhuc ciuilia negocia obire possunt. Galenus libro quinto de sanitate tuenda.
 ὀμώπυρον, quod est tritico simile.
 ὀμοπλάται, scapulae.
 ὄμοσ, humerus.
 ὀμοτριβέσ, oleum crudum.
 ὀμοθόρον, id est, quod crudis carnibus uestitur animal.

O M

ὠμοτάριχος, e thynno falsa caro dicitur, uulgo Thunnina.

ὠμοτάριχος, piscis, qui uulgo Thunnus.

ὠμός, crudum.

Omphacium oleum fit duobus generibus, & totidem modis ex olea & uite. Olea adhuc alba expressa, deterius ex druppa: ita enim uocatur, prius quam cibo matura sit, iam tamen colorem mutans. Differentia, quod hoc uiride est, illud candidum. Quod e uite exprimitur aminca, eius confectio uide apud Plin. lib. 12. cap. 27. & Dioscor. lib. 5. cap. 6. & iterum Plin. lib. 4. cap. 14.

Omphacomeli, hoc est, acerbum siue, acidum. Omphacolis faciendi rationem. Vide apud Dioscor. lib. 5. cap. 24.

Omphalocarpos, Lappa, uel Aparine, apud Dioscor. lib. 3. cap. 103.

ὀμφαλός, umbilicus.

Omphax, idem quod Omphacium.

O N A

Onager, asinus syluestris dicitur, cuius pullos uocant Laliffones. Epigrammatista:

Dum tener est onager, solacium Laliffio matre pascitur, hoc infans & breue nomen habet.

Tradit Plinius mulum ex Onagro & asinogenitum, omnes antecellere. M. Varro.

Asinorum genera duo: Vnum ferum, quos uocant Onagros. Colum. lib. 6. cap. 36.

O N C

ὄγκος, corporis meatus, uel porus.

Onchos, stercus bouinum.

O N E

ὄνες, Fici Tarentine, praduces.

O N I

Onias. Lege, Onistos.

ὄνοι πολύποδες. Lege, Onos.

ὄνοιχες. Lege, Vngues præter digit.

ὄνοιροπόλοι qui sint, require in dictione, μαντικὴν appellant.

ὄνειρωγμεία, seminis emissio in somno, ex imaginatione, uel repletionem: a uerbo ὄνειρωγμείν, quod significat somniare.

ὄνειρωγμῆσις, quælibet insomneitas, et quando in totum recessit ab ægro somnus.

Onistis, Apocynon, apud Dioscoridē lib. 4. capite. 84.

Onitis quid sit, lege, Origanum onitis.

ὄνειρωγμοί, impudica insomnia, cum seminis emissionem.

ὄνις, stercus bouinum,

Onistos, piscis quem nos Asellum dicimus:

O N

duos in capite lapillos, & cor in uentre habens solus omnium. Hunc Græci etiam Banchon βάνχου, & Chellaren, siue Gallariam appellant. Est & Mugilis genus, cognomento Banchos, id uidelicet, quod ab Aristotele Chelones dicuntur, omnium minimi. Porro non desunt, qui inter pisces Onon ab Onisto dirimant: Onon & Gandon uocantes, Oniston uero Gallariam, siue Gallaridan, atque Maxinon. Nam Onias Scari genus est. Sunt enim Scari, alij Onia, alij Aeoli cognominati. Onistos porro Hippocrati uulnerarium instrumentum est, ad luxata corpora. Aecius Oniston marinum ad uitia interaneorum commendat: piscem intelligat, an uermem, incertum est. Barbarus. Lege, Onos.

O N O

Onobletum, herba quædam linguæ similis, apud Hippocratem, quæ foeminarum profluuijs apponitur.

Onobrychion, Onobrychis, apud Dioscoridē lib. 3. cap. 171.

Onobrychis, radice gracili, nascitur circa fontes. Dioscor. lib. 3. cap. 171.

Onogyros, herba aspera & spinosa: Vfus eius aduersus uenena, ut inquit Nicander.

Onoma, Ononis, Hedyfarum, apud Dioscoridē lib. 3. cap. 148.

Onone, Argemone.

Ononis, idem quod Anonis, apud Dioscoridē lib. 3. cap. 20. Est & alia Ononis cognomine Flomitis, quæ a Dioscoride Onosma dicitur: quanquam sint qui Onomida, non Ononida uocent. Dictam sic Phocion putauit, quod asinos se ad illam terentes & scabentes iuuet.

Onophyllon, Anchusa, apud Dioscoridē lib. 4. cap. 26.

Onosma qualis sit herba, uide apud Dioscoridē lib. 3. cap. 148.

ὄντις, latine Millepeda, Centipeda, Multipedaque. Græci ὄντισον ἢ τίλον uocant. Galenus κνάμον, a fabæ similitudine. Phocion ἰούλον. Notæ omnibus Millepede hæ, nullibi non in humidis & aquosis nascentes. Græci a liuido colore ὄνους, quasi asinos eas uocauerunt. Antiquiores Romani a numero pedum Multipedes uocauerunt. Sunt qui Porculos etiam dici uoluerunt. Aliud genus Multipede hæbetur, quæ non arcuatur, Seps uocata, & Scolopen-
u uij

drā minor, quæ pernicioſa quoq̄ eſt. Eſt & locuſtę quoddam genus, Milipedę nomine. De Milipedis plura Plinius libro 29. cap. 6. lib. 3. cap. 5. Dioſcorides, libro. 2. Ariſtoteles de Animalibus libro quinto. Lege, Oniſtos.

ὄνοιες ὄνου, ungulæ aſinorum.

Onos, locuſtarum quædam, quæ Apteros uocatur, id eſt, alis carens, ut inquit Paul. Hodie Bruchum uocant, ſata rodentem.

Onocicides, id eſt, Gallę ruſticæ, & aſinę, quæ fungoſæ, flauæ, atq̄ magnæ, ſunt minus efficaces.

Onochiles, Anchufa alia, apud Dioſcoridē lib. 4. cap. 27.

Onocha, Anchufa apud Dioſcoridem libr. quarto, cap. 26.

Onocrotalus, olorum ſimilitudinem habet ſolis faucibus differēs, inexplebile animal. Plin. lib. 10. cap. 47.

O N V

Onuris, Oenagra idem, apud Dioſcoridem lib. 4. cap. 119.

O N Y

Onychitis, Cadmiæ ſpecies, apud Dioſcor. lib. 5. cap. 75.

Onyſti, ſaxatiliſ generis piſces ipſi Galeno.

Onyx, candorem unguis humani habet, uariat & ipſe in aliquot eius generibus. Plin. lib. 37. cap. 6.

Onyx item oculi pus, unguis ſimilitudinē referens, quod etiam nomē alteri affectui ab Celſo & alijs adſcribitur. Item,

Onyx, Conchylj tegumentū eſt, ut inquit Dioſcorides: ei ſimile, quo purpura integitur. Quod in Indiæ nardiferis lacubus inuenitur, ſuauem ideo ſpirans odorem, quod Cōchylia inibi nardi pabulo ueſcantur. Colligitur poſtquam ſtagnantes aque æſtiuus ſqualoribus inaruerunt. Nonnulli Oſtracium uocant, alij Oſtracon: quidam (ut officinæ) Blaſtas Bizantias. Galenus Poma, hoc eſt, cauum, ſiue, quod idem eſt, operculum, etiam in purpuris. Item Condyllion, ut Paul. Aegineta. Sunt qui Ampullam unguenti ſic uocant, ut Porphyrius Grammaticus. Cætera Dioſcor. lib. 2. Plin. lib. 32. cap. 11.

Onyx, Alabaſtrites lapis, de quo lege Dioſcor. lib. 5. cap. 144.

O O

Oogala, pulticula ex ouo & lacte.

ὄου ἀπαλον, ouum molliculum. τροφίμον, quod nutrit.

ὄου ῥόφητον, ouum ſorbile.

ὄου σκληρον, ouum durum, quod ita coctū eſt, quod dureſcit,

ὄοτάριχα, oua falſa, inueterataq̄. Nunc oua piſcium falita in offas, aut in paſtillos durata, incluſaq̄ membranulis, oua Tarichaduntur, in lautiffimos recepta cibos.

O P A

Opaca, Onobrychis herba, apud Dioſcor. lib. 3. cap. 171.

Opalus, lapis precioſus, fulgens carbunculi igne, Amethyſti purpura, Smaragdī uirore, & incredibili mixtura lucis. Plura de eo Plinius lib. 37. cap. 6. & inibi de eius generibus, & uitijs, & experimentis,

O P E

Operimentum ſummum in nucibus eſt, nō lignoſum putamē, quo mature nuceſ clauduntur: ſed quod a principio lignoſum putamen illud ueſtit, appetente maturitate deciduum.

O P H

Ophiaſis. Lege, Capillorum affectus.

Ophinchos, in cœlo ſupra Scorpionē conſtitutum eſt ſyduſ, ita figuratum, ut manibus anguem medium teneat: unde a noſtris dicitur Anguiſer, & Anguitenens: a Græcis Ophinchos, qui dicunt ὄφις ſerpentem, ὃ ἐλω, teneo. Quidam appellant Ophiulcum, ab eo, quod eſt ἐλω, traho. Celebratior eſt prior lectio. Apud Higium fabuloſa narratio eſt, quis fuerit hic Anguitenens. Habet in capite ſtellam unam, in utroque humero ſingulas, in ſiniſtra manu tres, in dextra quatuor. Totus conſtat ex ſtellis numero uiginti tribus. Columella lib. 11. cap. 2.

Ophioctona. Lege, σκολόπενδρα.

Ophiogenium, Elaphobofcos, apud Dioſcor. libro. 3. capite. 78. ſic dicta, quod ſerpentes uexet.

Ophioctonon, id eſt, occidens ſerpentes, Elaphobofcos apud Dioſcor. lib. 3. cap. 78.

Ophioſtaphyle, Capparis.

Ophioſtaphylon, uitis alba, apud Dioſcor. lib. 4. cap. 194.

Ophioſcorodon, Apocynon, apud Dioſcor. lib. 4. cap. 84.

Ophioſcorodon, Capparis.

Ophis, inter alia, Dracunculus herba.

ὄφις, is serpens, quem nos uulgo anguem uocamus. Sic enim M. Vergilio uidetur. Ophites, marmor est serpentum maculis simile, a quo nomen. Dioscor. lib. 5. cap. 153. *ὄφρυς*, supercilium.

ὄφθαλμία, oculorū morbus ex interioribus caussis, & apostemate calido super pelliculas albuginis oculorum.

Ophthalmiam Iulius Pollux negat proprium aliquod oculorum esse uitium: sed in eo uerbo significari tradit cauitatem oculorum ex corporis egritudine. Celsus & alij appellant lippitudinē, sicut Xerophthalmiam quæ sit arida lippitudo, cum nec tumet, nec fluunt oculi, sed grauescunt. Lege, Taraxis.

ὄφθαλμος, oculus.

Ophion, animal ceruo simile, nimirū pilis ipsis, & dentib. ceruo tñ minus. Lege, Cer-

O P I

(mas.

Opinais. Lege, Belenium.

Opisthenar, extima manus pars: alias, pars syluestris.

Opisthonomi boues, id est, retro pascentes in Libya, quæ Aegypto terminatur.

ὀπίσθονος, ubi in posteriorem partem contrahitur ceruix.

ὀπίσθοκομαι, qui comā per tergū fusam alebant, cuiusmodi Hectoris comam describit Homerus.

Opium, rectius Opos. Lege, Opos.

O P O

ὀπώρα, primus autumnus, quo tēpore uua, ficus, aliæq; huiuscemodī maturescūt, quæ non tantum hoc tempore, sed tota etiā æstate maturantur poma: qualia poma, pruna, cerasa, armeniaca, & alia huiusmodī præcoqua: autor Paul. lib. 1. τὰ μὲν σῦκα, ἢ σαφυλαὶ οἷον κεφάλεια τῆς ὄλης ὀπώρας εἰσίν. Lege, Ponti nomen.

Oporæ. Lege, Ponti nomen.

Oporophylacium. Lege, Ponti nomen.

Oporotheca, loca dicuntur ubi fructus reponuntur autumnales.

Opos, succus: atq; sic uocant Medici succū papaueris: Officinæ, ut omnia suo more corrumpunt & temerant, opium uocant.

ὀποβάλαμον, succus balsami: collectionem eius & precium lege apud Dioscor. lib. 1. Plin. lib. 12. cap. 25.

Opobalsamum uerum, uel ad nos non afferitur: uel si affertur, tanti precij existit, ut to-

tius antidoti precium præuertat. duodecim enim drachmas, præter id quod in Hediæ croo apponi debet, tota Andromachi compositio recipit, quæ 18. libras parum excedit. Vix tñ crediderim, syncerū & recens afferri. Nam quod hæcenus uidere potui, odore, colore, substantia, longe a qualitatib. ueri distabit. Sed & Gal. uarijs adulterari id modis queritur, inueniriq; in optima Myrrha Opobalsamū, quod intra corpus assumptū, mortiferū esset: nisi forte extra hoc periculum nos sumus, qui nō optima solum, sed bona etiā Myrrha caremus. nam quæ Myrrhæ loco habetur, pro odore suauitatis teterrimū uirus obolet. Hæc Manardus lib. 6.

O P S

ὀψοφαγικά, Athenæus uocat Opsoniorum instructiones, & ea quæ obsoniorum uice sumuntur. lib. 1. Dipnosophistarum.

Opfago, Solanū somniferū. Dio. li. 4. c. 76.

O P T

ὀπτικοί, nerui dicuntur, qui uisuum spiritū ad oculos deferunt: quib. abscissis, accepto in tēporibus uulnere perit uidendi facultas, tanquam extincta lucerna.

Optime habere dicimus, animal, stirpem, et rē quālibet, cū optime suā functionē obit. ueluti ficus optima est, cum optimos, plurimosq; ficos affert: & sic de alijs. Gal. 1. tem.

Optima corporis cōstitutio, si ad substantiā eius spectes, & quæ optimo tēperamento fit, est, quæ figurā partiū egregie ad functiones cōparatam habet. Ad hæc, quæ oēm tum numerū, tū magnitudinē, tum omnif earum inter se contextum ad actiones idoneum exhibet. Vide Gale. 1. de sanit. tuen.

Optimus Medicus, qui cuncta operatur in medendi facultate, prout ratio dicat. Gal. in Definition.

O R B

Orbiculata poma dicuntur sic a figura orbis. Orbiculata, herba Barbaro, & Dioscoride uidetur esse Clinopodium. In Coroll. Clinopodij uide Barb.

Orbiculata. De his mentio fit a Coelio scribente: Malis orbiculatis esse pasti uidetur. Plin. autor est, Orbiculata dici ex figura orbis in rotunditatē circūacti. Col. li. 12. c. 45.

Orbiculata, quibusdam Cyclaminos.

Orbiculi dicti sunt, quos uulgus uocat troiscos, graece τρέχισκος.

O R

O R C

Orca, huius beluæ imago nulla representatione exprimi potest alia, quam carnis immensæ, dentibus truculentæ. Plinius lib. 9. capite. 6.

Orca, uasa sunt ficilia, quibus penora conduntur. Persius,

Menæque quod prima nondum defecerit orca,
Apud eundem accipitur pro uasculo aleatorio, scribentem Augusto. Collo non fallierorca. Apud Plinium Orca belua marina formidandæ uastitatis & formæ. De orcis ficarijs, id est, quibus fici conduntur, sic inquit Plinius. 15. At ubi ficorum copia abundat, implentur Orce, in Asia cadi, Columella lib. 12. cap. 15.

Orci tunica, Anemone herba.

Orci tunica, Vide, Nardus Celtica.

Orchis, idem quod Cynosorchis, apud Dioscoridem lib. 3. cap. 142.

Orchites, testiculares oliuæ.

ὄρχος βόβρος εἰς ὃν ἐνθίτεται τὸ φυτὸν πρὸς μαχρίαν.

ὄρχατος ἐπὶ τῆν σίχου φυτείαν, περὶ τὸ ἔρχεσθαι. Theod. interp.

Orchis, species oliuæ est, & nomen Orchis, siue Orchites. Vergilius tria oliuarum genera dixit illo uersu:

Orchites, & radij, & amara posia bacca.

In codicibus mendosis legitur, Orchades.

Autumant Grammatici, Orchites dici a forma testium, qui Græcis ὄρχεις. Vnde & buconem, quod genus est accipitris, Triorchen uocant: quia scilicet tres numero testes habet. Colum. lib. 5. cap. 6.

ὄρχεις ἰσποτάμου, testiculi hippotami.

Orchoselinon, idem quod Oreoselinon, apud Dioscor. lib. 3. cap. 74.

O R E

Oreoselinon, caule Anethi, de quo uide Dioscoridem lib. 3. cap. 74.

ὄρεσειον, id est, Helenium. Lege, Helenion.

ὄρεξίς, cibi appetentia: estque ea uox Græcis tam tetra in ea significatione, ut non sit ueritus in Satyra Poeta latinus dicere:

Rabidam factururus orexim.

ὄρεξίως προκλητικὰ, quæ appetentiã satiãt.

O R G

Organum. Docet Vitruuius nomine Organum machinas significari multiphasias in architectura. Columella lib. 3. capite. 13.

Organica, id est, instrumentaria, pars est chi-

O R

rurgicæ, quæ per cathacismum dispositionibus, non naturalibus opitulatur, & per curationem non affecta ossa sanitati restituit.

O R I

Oribasius Sardinianus, familiaris Iuliani principis fuit, a quo etiam κοιαίσωρ Constantinopolitanus factus est. Scripsit Medicinæ libros. 72. ad Iulianum, eorumque ἐπιτομήν libris. 9. ad Eustathium filium. Item de regno, & de affectibus. Hæc fere Suidas. Eunapius in Sophistarum uita sic: Oribasius, inquit, Pergamæus genere, in eloquentia pariter & medicina profecit, Iulianoque propterea medicus fuit accersitus. Inuidia deinde succedentium Principum, rebus suis spoliatus atque priuatus, in exilium ad Barbaros missus est. Vbi tamē animo semper Philosophico instructus fuit. Tanta apud Barbaros gratia, & in opinione fuit, ut fere pro Deo haberetur: placatis tandem Principibus, redijt, bonaque amissa recuperavit. Alij Pergamensem faciunt. Quicquid ueterum erat commentariorum, in compendium contraxit: idque ea diligentia, ut iam non alia legisse, sed propria inuenisse dicebatur. Vnde uulgo celebratum id de eo erat: ἄξιον εὐσεβίας δίου ὀριβάσιον.

Scripsit Euporiston lib. 111.

Medicinæ Compendium lib. 1.

Curattonum lib. 1.

Trochiscorum confect. lib. 1.

De Simplicibus lib. 1.

Origanis, Marum, apud Dioscoridem lib. 3. cap. 47.

Origanum, & Origanus dicitur, producta quæ ante ultimam est syllaba. De Origano egit Dioscor. lib. 3. cap. 30. Plinius libro. 20. capite. 17.

Origanum, Chrysoespermon, & Chrysofagon, apud Dioscoridem lib. 4. cap. 59.

Origanum Creticum, Origanum odoratum.

Origanum, Eryngium, apud Dioscoridem lib. 3. cap. 23.

Origanum, Geranij genus alterum, apud Dioscor. lib. 3. cap. 130.

Origanum Heracleoticum, ab nostris Cunilaca, siue Cunila gallinacea, ab Heraclea Ponti dictum, teste Plauto in trinummio, ubi inquit: In Ponto, ubi absinthium fit, et Cunila gallinacea, sub qua tam Creticum, quæ Aegypticum intelligunt. Vide Barbarum in Coroll. Origanum.

Origanum Heracleoticum, hissofolium simile habet: de qua Dioscor. lib. 3. cap. 30.

Origanum Onitis, candidior est folio, non dissimilis hissofolio. Vocatur et alio nomine Prasion. Quidam & Orinthis, id est, Gallinaceum. Dioscor. lib. 3. cap. 31.

Origanum sylvestre, folijs est Origani, ramis tenuibus palmum altis, in quibus umbellæ anethi insunt. Dioscor. lib. 3. cap. 32.

Oricola, herba cuius colore uestes inficiuntur, prouenit in insulis Canarijs, ut inquit Aloysius Nauigationis suæ cap. 8.

Oris columella, uuuula uulgo.

ὄρειμαλίδες, poma quæ Theoc. in Bucol. montana appellat, alias syluestria poma.

Orinda, panis ex orindio concinnatus, seminis id in Athiopia peculiare genus est, sesamo persimile.

Orizelon, Aiuga, uel Chamepitys, apud Dioscor. lib. 3. cap. 176.

O R M

Orminon, Stachis, & Leucographis, quomodo ab inuicem differant, uide in Herbarij nostri tomo. 2. & passim in lib. Nicolai Leonici de erroribus Medicorum.

O R N

Ornios, Cheranion, Anemone.

ὄρνιθοβοσκήσιον, gallinarum locus, ubi aluntur gallinæ.

ὄρνιθοτροφία, Græci ὄρνιθα gallinā uocant, & alitem, τροφήν alimentum. Vnde Ornitrophia, loca nominamus, quibus gallinæ inclusæ saginantur. Dicuntur & Ornithones. Generali uocabulo, sunt auium receptacula, Auaria. Lata dictiōe nominantur Gallinaria. Colum. lib. 8. cap. 2.

ὄρνιθες. Lege, Gallos Gallinaceos.

ὄρνιθόγαλον, quod si interpreteris, sonat, gallinæ lac. Lege, Ornithogalon.

Ornithiæ, Fauonium uentum, quidam Chelidoniam uocant, ab hirundinis uisu, quæ græce dicitur χελιδών. Tunc enim incipit flare, cum hirundines aduentant per uer. Nonnulli appellant Ornithiam, ab aduentu auium, quæ græco uocabulo Ornithes nominantur. Flant autem uenti Ornithiæ, ut docet Plinius, uno & septuagesimo die post brumam. Aristoteles quoque in secundo Meteorum tradit, Ornithias flare post brumam, esse Etessias debiles. De Etessijs alibi plura. Columella libro undecimo, capite secundo.

Ornithiæ item uenti septētrionales per. 30. dies esse solent, atque cum hirundo aduenit. Quamquam alij legant Orithiam. Vide Barbarum in censura Pliniana. Sunt autem ad sinistram ipsius Solani.

Ornithones, septa in quibus aures pascuntur, græca dictiōe, siquidam ὄρνις dicitur auis & Gallina. Boetius composuit Ornithogonia, id est, de auium generatione. Lege Varronem, & Gellium, qui te docebunt quid sint Ornithones. Idem M. Varro Ornithoboscion nominat gallinaria, id est, loca quibus gallinæ inclusæ pascuntur. Columella lib. 8. cap. 1.

Ornithogalium, gallinæ lac, cauliculus est tener, candicans, tenuis, sesquipedalis, tribus, aut quatuor in cacumine mollibus agnatis: a quibus flores prodeunt foris herbacei, & cum hiantet se pandunt, lactei. Inter quos dissectum ut miluo capitulum emicat. Vide Dioscoridem libro secundo. Plin. lib. 21. cap. 17.

O R O

Orobax, Pæonia, apud Dioscoridem libro 3. capite. 158.

Orobelion, Pæonia, apud Dioscoridem lib. 3. cap. 158.

Orobias, minores thuris guttulas appellat.

ὄροβάγκη. Lege, Eruia angina.

Orophe. Lege, Crocodilios.

O R P

Orphus, piscis. Plin. lib. 9. cap. 5.

O R R

Orrodia. Vide, Orron.

Orrhopygium, Græci uocant ultimam in animalibus renum partem, quæ sedi superueniens, anum ex superiore parte integit, in auibus manifestiorē quam in homine. Non habet hæc pars latinā appellationem. Orron & Taurum eam uocant partem, quæ testiculos interiacet. Vnde Orrodia, pro formidine interpretantur: quoniam in timore bruta eam obtegant partem, inserta cruribus cauda. Hinc ὄρροπυγισκτόν Melanurum uocant. Dicitur id item Perinaon, & Teramis, definitque in sedem quæ δακτύλιον uocant. A tauro apud Magicos deriuatur ἀταύρωτος pro uirgine, quasi sine tauro.

ὄρροπυγισκός. Vide, Taurus.

ὄρρο γαλάκτος, serum lactis: de quo uide Dioscor. lib. 2.

O R

O R T

Orthocola, uel stillosa, dicuntur iumenta, quæ contractionem neruorum patiuntur in pedibus, & de capitibus unguularum calcant, & sunt rigidi articuli, plenasq; unguilas in terram ponere non possunt. Vegetius lib. 2. cap. 54.

ὄρθοκλος φρίκη, apud Sophoclem uocatur horror pilos surrigens, uelut ὄρθοθριξ.

ὄρθοπνοία, creber anhelitus ex pulmonis uitio. ἀπὸ τοῦ ὄρθος καὶ πνόη. Vocatur & ἔσμα.

ὄρθόσασις, affectio ubi surrecti stamus, neruis posterioribus contractis.

Ortigia. De Ortigijs lege Solinum cap. 18. ad longum: & inibi de Orthigometris.

Orthigometra, Lege, Ortigia.

ὄρθοβόα, gallus gallinaceus. Sic Alexander regis frater Alexarchus eum uocauit, q̄ manetitillaret.

ὄρθραγοσίσκος, lacteus porcellus, sic dictus, quia sub matutinis olim uenales erant.

Ortygia, Plinio Plantago.

Ortyx, Plantago apud Theophrastum.

O R Y

Oryges, ex genere caprarū sunt: a quibusdam soli dicti contrario pilo uestiti, & ad caput uerso. Iuuenalis. Et getulus oryx. Item Epigrammatista: Seuus oryx constat, qui mihi morte canū. Scribit Plinius, Orygem esse unicornem, & bisulcum. Idē tradit in Africa generari Orygem perpetuo sitientem, ex natura loci potu carentem, cum mirabiliter efficax sit ad remedia sitientium. Namq; Getuli latrones eo durantur auxilio, repertis in corpore eorū saluberrime liquoris haustu uescis. Colum. libro. 9. cap. 1. Hęc bestia orientem Caniculam contuetur, & adorat: nasciturq; præcipue in Getulia.

Oryposis, malum, qñ ungues obuncantur: quod tabidis interdum accidere uidemus.

Oryza, frugum generis est, in palustribus, riguisq; nascens, mediocrem cibum præstat. Quidam hordeum Galaticum, quia graue sit, atq; candidum, appellant: peregrinū initio semen, ex Indiaq; primo ablatum, simile Zeę, aspectu Lolij, magna parte in aquis, cubitorum quaternum altitudine: ceterum effundit non spicam, sed milij modo ac panici iubam. Hodie in multis locis prouenit, cepitq; feri etiā in Germania.

O R

O S

Os, pars ea, qua cibum recipimus. Aristot. lib. 1. de Natura animalium.

Os quidem, secundum Platonē, est medulla a calore concreta. Secundum uero nonnullos Medicos, est compactio terrea, solida, & sensus cuiusuis expertis, sine sanguine. Sensus inopia, atq; inæqualitas cartilaginum unguium communis est. Aliter. Ossa sunt corpora sicca, terrestria, frigida, & sensus expertia. In ossium concauitate medulla est contenta, pinguis, sine sensu. Galen. in Definit.

Os genitale, partem hanc pudendam nuncupari accepimus, quā uulgus hodie uuluum. Idem carnis tuberculum hiulcum, bifidumq; nominat Bonaciolus.

Os maius, quod totum fert crus.

Os mundi, Christoffels kraut.

Os sacrum dicitur, ubi desinunt sphondyli, a lato incipiens, in angustum desinens ubi coccyx est, quæ & sphondilyon, & orrhopygium nominatur. Vide ἱερον ὄσθον.

Os uentriculī, sæpe per abusum pro stomacho usurpatur. Galenus de sectione uenarum libro. 1.

Os uentris magnū, ubi cohæret stomachus uentri.

Ossa duobus modis sunt composita: articulo, & conglutinatione. Commissura, est ossium immobilium. Articulus, est ossium secundum naturam uolubilium.

Ossa concreta habentes, nunquam sudaerunt, neq; sitiuerunt. De quibus rationem apud Solinum lege cap. 4.

Ossæ membranæ, quæ Græcis περιώσει, quasi undiq; ossa continentes.

Ossium dolor, ὄσοκόπος.

Os uterī, uulua.

O S C

Oscedo, in mandibularum musculis & thoracis proueniens affectio, qua rictus deducitur. Vel,

Oscedo, oris graueolentia. Alicubi pro oris uitio accipitur apud scriptores. Vide Aulum Gellium lib. 4. cap. 20.

ὄσχεον, communis omnibus interioribus testiculorum sinus: scrotum nostri uocant, alij scortum: isq; ab ima parte medijs tunicis leniter innexus est, a superiore tantum circumdatus.

Oscilla lupinorum dicuntur a Columella,

ea Plinius noster uocat umbilicos, cuius uerba subscripsi: quæ sunt hæc, cū uerbis Columellæ congruentia. Condi lupinos in fumo maxime cōuenit: quoniam in humido uermiculi umbilicum eius in sterilitatem castrant. Videtur autem dici Oscilla, quasi parua ora tertio gradu diminutionis, unde et oscilla Vergiliana comode de duci possent: quamuis grammatici aliter enarrent, quibus non assentior. Quidam malunt legere Oscilla lupinorum, quasi ossa minutula, uocabulo ab osse, non ab ore, deflexo. Verum agricolæ super hoc consulendi. Mos fuit priscorum, ut oscilla fictilia, id est, imagunculæ, & sigilla uenderentur, quæ homines per se, & pro suis capitibus in sacellum Ditis offerrent in festiuitate sigillariorum. Colum. lib. 2. cap. 10.

Oscines aues, quæ ore canunt, quod non felix semper signum.

Osculum, uentriculi stomachus. de quo uide Galenum de Symptomatum causis lib. 1.

O S I

ὄσιριδι & διάδημα, Osiridis diadema. Lege, Halimum.

O S M

ὄσμη ὄνη ἀειδέεισ, quod odore est non ingrato.

Osmon, medion herba, apud Dioscoridem libro 4. capite 21.

O S P

ὄσφυσ, quam & ἰζυφ uocat Gale. in descriptione corporis humani, pars ea, deficiente latina appellatione, lumborum nomine indicata est.

O S S

Ossifraga. Lege, φινίσ,

Ossifragus differt ab ossifraga. Quia ossifraga septimum genus est aquilæ, ea uidelicet quæ barbata fertur, & Sanqualis: Ossifragus uero spurius est, & generis postremi.

Ossifragus. Lege, φινίσ.

O S T

ὄσαι, uenti in terra, qui sub impetu terræ motus, uno obnixu subuertunt quod impulerunt.

ὄσαλογία, ossium interpretatio.

Ostracites, lapis teste similitudinem habet, globosus, & in laminas fissilis, quo mulieres ad detrahendos pilos pro pumice utuntur, Dioscorides lib. 5. capite 156.

ὄσρακόδεγμα, Ostripelles,

ὄσρακόδεγμα, omnia eiusmodi animantia quæ testa teguntur sicciori: propterea quod cutis ipsa ostraco, id est, teste adsimilis est.

ὄσρακόδεγμα, Galenus interpretatur lib. tertio de tuenda ualitud. quasi ossium dolorem. Ostracon, id est, scabrum, incuruum, Balsami fruticum species secunda.

Ostracum. Lege, Onyx.

Ostracium. Lege, Onyx.

Ostrea, lege, Purpuræ & chamæ.

Ostrea, & conchas uocamus omnia quæ testis integuntur Aristo. lib. 1. ca. 6. de animal.

Ostrinus color. Lege, color uarius.

Ostrea foeminino genere dixit Quintus Senus. Quo etiã genere nomē ipsum usurpatum est, cum ab Aulo Gellio, tū a Macrobio.

Ostrygn gignit Aegyptus et Syria: quam et ostryam uocant, solidariam, circa saxa aquosa, similem fraxino cortice & ramis, folio piri, paulo tamē longioribus, crassioribusq. Plinius lib. 13. cap. 21.

O S Y

Osyrias, eadem quæ & Osyris, apud Dioscoridem lib. 4. cap. 144.

Osyris, herba Sphondylium dicta, apud Dioscoridem libro 3. cap. 88.

Osyris item frutex est niger, lentus, ramosus, folia item nigra. De qua uide Dioscoridem libro quarto, capite centesimo quadragesimo quarto.

O T

ὄταλγία, aurium dolor.

ὄτεγχοσ, ocularius clyster.

Otis, auris bubone minor est, noctuis maior, auribus plumeis illi eminentibus: unde nomen illi. Plinius libro 10. cap. 23.

Otides, perdicum similes sunt, obesitate autem, corporisq. pondere parum se alis attollunt: quapropter canib. se obnoxios quodammodo cognoscenres, ad eorum latratū extemplo proripiunt sese, latitantes inter frutices. Aelianus.

Othonnam, inquit Dioscorides, aliqui maioris Chelidoniæ succum esse aiunt: alij succum e florib. corniculati papaueris expressum: alij permistos ceruleæ Anagallidis, Hyoscyami, & Papaueris succos esse contendunt: alij Trogloditicæ herbe succum, nascique in eo Arabiæ tractu qui ad Aegyptum spectat. Lege Dioscoridē lib. 2. cap. 202. & inibi Cōmentarios.

O V

ὠτικοὶ κλύστῆρες auricularij Clysteres.
ὠτικός κλύστηρ, Clyster auricularis.

O V

Oua Pythagore, κύαμοι dicta sunt: iussitque non a fabis, sed ouis abstinere Pythagor.

Oui putamen in aceto liquatum & maceratum liquefcit, & mollius fit.

ὠα ἔφθα, quæ in modice arta, & plus paulo prophetis.

ὠὺ ἰερύθρου oui luteum.

Oua. Vide, Didymus.

Oua Teganista, a patellis & sanguine dicta, succi deterrimi.

ὠὰ ὀφέντα, tosta cinere.

Oua exapheta, siue ὠνίκτη, hoc est, quæ in

aquam calidam mittuntur, immergunturque cum garo, & uino, & oleo coquenda lento

tm̄ igni, ac modice coagulanda, ut inquit Paulus. Nā & quoddam obsonandæ car-

nis genus ὠνίκτοι uocāt, quod haud multum distare Barbarus existimat ab eo, quod dicitur ἀγάβρασου.

Ouum sorbile uocatur, quod in coctura concepto tantum calore, uix densari incēpit, & liquidū adhuc calet potius quā coctū sit.

Ouum durum, siue igne duratum, quod extrema coctura ad eam duriciem peruenit, ut cōmanducari & teri dentibus possit.

Ouum tenerum, siue molle, quod ulteriore coctura densatum quidem, non tamen duratum penitus fuit.

Ouum elixum & semicoctū .i. molliculū.

Ouū. De ouis, & eorū iuuamētis, lege Dioscoridem lib. 2.

Ouipera animalia quæ oua pariunt, ut aues fere omnes.

Oues reijculæ, quæ ætate, uel morbo graues reijciuntur.

O X A

Oxalme. Lege, Garum.

ὄξυάλισ, rumex est acri sapore, fuluis ramulis & folijs, caule, itemque semine quadrangulari, pallida radice. Aecius sermone. 10. cap. 18. Quartū Rumicis genus Acetosa.

O X E

ὄξεα, acuta, acetosa.

O X I

Oxingion, nunc acetifecem, nunc axungiam significat.

O X O

Oxoleon, acetum oleo mistum.

Oxfartycos Græci libros dicunt, quibus cō-

O X

diendi præcepta continentur.

Oxfartytia, artificium cibos condiendi.

O X Y

ὄξυάκανθα, acuta spina, quam pytianthen, aut pyrinam aliqui uocant. Arbor est py-

rastris similis, spinosa, & minor. Baccas profert myrti, plenas, rubras, fragiles, & intus nucleum: radicem multifidā, alte de-

scendētem. Hermolaus Barbarus, acri uir iudicio, a ruralibus Crispinā quoque dictā existimat, quasi acrem spinā, ex cuius aci-

nis etiam uinū conficitur, Crispinum uocatum, eodem fere usu quo uinum ex ma-

lo punico: unde mihi suspicio sit, esse forsā spinam quam nos, & uulgo officinæ Berberim uocāt, nam & ex Berberis bac-

cis uinum cōficitur, quod malipunici uinū æquat: nec uideo quid possit contradici

Oxybaphi meminerunt Aristophanes & Pollux. Plinius in .20. differens de foeniculo, sic scribit. Id ipsum condimentis pro-

pe omnibus inseritur, oxyporis etiam aptissime. Ex eodem quoque genere est Oxy-

garum, sic enim uocant liquamen Græci cum aceti mixtura conditum. Plini. in. 31.

docet, liquoris exquisiti genus esse quod garon uocauerunt: quod olim conficiebatur

ex pisce quē græci garum uocabant: unde & nomen. Postea ex scombro pisce lauda-

tissimum factū est, appellabātque garū socio-

rum. De oxygaro ait Martialis, inter lactucas, oxygarumque uber. Col. lib. 12. cap. 56.

Oxybaphi mensura .i. mēsurā acerabuli.

Oxycedrus, id est, Cedrus acuta: atque hanc proprie cedrum uocare malunt, quæ acutior, durior, spinosior.

Oxycratū, acetū aqua mistum: alias posca, uel pusca. Nam utrunque uideo usupari.

ὄξυδορκία, acuties uisus, claritas oculorum.

Oxygalam, docet Plinius appellari butyrum quod in summo fluit & supernatat:

cuique exempto, sal & oxygala, alio modo, uidelicet recēs lac cū acido lacte miscetur,

ac escitque: quod et utilissimū stomacho. græce dicitur ὄξυ, acetum, ἢ τὸ γάλα, lac.

Inde copulatis dictionib. fit oxygala. Galenus meminit casei, quē oxygalacticum appellat. Nūc noster Colu. plurimis cōdi-

mētis docet oxygalā fieri. Colu. li. 12. ca. 8.

Oxyglycus, ex acoro, & dulci aliquo medicamento, compositū medicamentū.

Oxygarum. Lege, Garum.

ὄξυλίπην, panis genus cum aceto cōfecti, cuius olim in dysenteria erat usus, Lege Galenum octauo Method.

Oxylapathon uocant, quod in acutum tendit, prædura habens extrema, non nisi palustribus nascens. Aliud est satiuū, illi dissimile. Lege, Acetosa.

Oxylepes, panis squarosus, & acidus: datur febrientibus, & quibus alius fluitat.

Oxyliparum. Lege, Garum.

Oxymala. Lege, Malus medica.

ὄξύμελι, Acetum, Mulsum.

Oxymel, uoce græcanica uocauerunt uinū ex aceto & melle factum. Nam *ὄξος*, dicitur Græcis acetum, & *μέλι*, mel. Fit autem Oxymel hoc modo. Mellis decem librae, cū aceti heminis quinque, hæc decies subfer uel faciunt, atque ita sinunt inueterare. Themison summus autor, damnauit oxymel, & hydromel. Est autem Hydromel uinum ex aqua et melle factum: unde & nomen. Celebrant autores & omphacomel, quod fit ex uuae semiacerbe succo, & melle fortiter tuto: unde nomē. Græce enim *ὄμφαξ* dicitur uua acerba, & *ὄμφακασ*, uocant uuas & fructus immaturos. Hinc omphacinum oleum dictum, quod ex oliuis acerbis, quas uocant drypas, & omphacium ex uua, quod uulgo agreste nominant. Columella lib. 12. cap. 55.

Oxymelitis cōpositionem, lege apud Galenum quarto de sanitate tuenda.

Oxymyr sine, Ruscus apud Dioscoridem lib. 4. capite. 147.

Oxymel passularū, ab aceto & melle, & passulis dictum.

Oxyphyllon, Geranium alterū apud Dioscoridem lib. 3. cap. 130.

Oxyphyllon, Trifoliū apud Diosc. li. 3. ca. 122.

Oxyporum. Condimenta quibus inest acetum, quæque aceto diluuntur, generali uocabulo uocant oxypora, Græce enim τὸ *ὄξος* acetum dicunt. Ex eodem genere est oxybaphon: quasi dicas, intinctum aceti. Quamquam oxybaphon uas quoque sit acetum continens, ut docet Suidas.

Oxypora pharmaca. i. cito penetrantia, describuntur ab Aecio, sermo. 9. cap. 24.

Oxypternos, oxysthmos apud Diosc. libro quarto, cap. 55.

ὄξυρόδιον, acetum roseum.

ὄξυρεγμιά, ructus aridus.

Oxyfachar, cum sacharo mistum acetum, idque uice mellis.

Oxytonon, papauer erraticum, apud Dioscoridem lib. 4. cap. 67.

Oxytonon, papauer fatiuum apud eundem Dioscoridem lib. 4. cap. 68.

ὄξυτρίφυλλον, id est, Trifolium acutum. Vulgo interpretari audio Alleluia, uel Acetosellam herbam humi repetem, et acetose saporem referentem, floribus albis.

Ozena, polyporum piscium generis: dicta a graui capitis odore. Plinius lib. 9. cap. 30.

Ozeni. Lege, Casia.

Ozenitis, nardus uitiosa. Plin. lib. 12. cap. 12.

ὄξάινκ, notissimum medicis in naribus malum, & quod ab ingrato odore nomen inuenit: carnis corruptione illic factum, fere incurabile, Paulus.

ὄξοι, in minoribus & plerumque annuis plantis geniculi, unde folium germine & siliqua profertur: quale in harundine, graminisque radicibus est uidere. In maioribus arboribus nodi uocantur: unde se noui profertur surculi & rami, qui certo spacio inter se distantes bini, triniue, & aliquando quaterni (ut in abiete) prodeunt. Sæpe etiam rami uocantur *ὄξοι* in alijs scriptoribus, quoniam ex illis rami primum tumet. Meminit & Marcellus Verg. annotatione in Dioscoridis Cinnamomum libro primo.

Oxycroceū. Lege, Emplastrū oxycroceū.

PAderota, id est, Opalus lapis, propter eximiam suam gratiam. Vide Plinium libro. 37. cap. 6.

Padus, quæ Oribasius interpretatur Attalius Medicus.

Pagonaton, Tussilago, uel Bechion apud Dioscoridem lib. 3. cap. 124.

Pagri, pisces marini. Plin. lib. 9. cap. 16.

Paguri, cancrorum gentis. Plin. lib. 9. ca. 31.

Pala, arbor Indiæ, folium eius alas auium imitatur, longitudine trium cubitorum, latitudinis duum: fructum e cortice mittit.

Palacas, massas aurii uocari in Hispania, autor est Plin. repertas in puteis decussis potest: quas & Palaceanas uocant.

παλάθην, ficus fructus.

Pala, ut inquit Strabo, purgatoris aurii gle-